

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΥΤΟ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΥΤΟΝΟΜΕ ΑΝΤΙΦΑ. ΜΟΙΡΑΣΤΗΚΕ ΥΠΟ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗΣ ΣΕ 8.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2016 ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ, ΤΟΥ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ, ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ. ΜΟΙΡΑΣΤΗΚΕ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΑΦΝΗ, ΣΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΜΚΟ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΗ ΤΟΥ 2016

Στο διάολο οι μπάτσοι και οι ΜΚΟ! Είμαστε όλοι μετανάστες!

Ο καπιταλισμός είναι σύμφυτος με την μετανάστευση. Το ίδιο και η εργατική τάξη. Κάθε μετανάστευση είναι μετανάστευση εργασίας.

Πόσα και πόσα έχουν λεχθεί για τους μετανάστες τα τελευταία τριάντα χρόνια. Από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά, με γκαρίσματα ή ψιθυριστά, όλοι συμφωνούν: οι μετανάστες είναι πρόβλημα. Δεν είναι τυχαία αυτή η εθνική ομοψυχία πάνω στο ζήτημα, ούτε κανείς παραπλανήθηκε και έγινε άξαφνα σκατόψυχος ρατσιστής. Η άποψη αυτή είναι σάρκα από την σάρκα του ελληνικού εθνικού κορμού, της αριστεροδεξιάς εθνικής ενότητας. Πάνω απ' όλα είναι η υλική βάση της ευημερίας της ελληνικής κοινωνίας από τις αρχές της δεκαετίας του '90. Όσο πιο μεγάλο «πρόβλημα» είναι οι μετανάστες, τόσο πιο φτηνή η αξία της εργατικής τους δύναμης.

Δεν πρωτοτύπησαν εδώ οι έλληνες ρατσιστές. Η μετανάστευση είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον καπιταλισμό. Είτε ως εσωτερική μετανάστευση από αγροτικές περιοχές προς τα εργοστάσια των πόλεων, είτε ως μετανάστευση από τον υπανάπτυκτο νότο προς τον βιομηχανικό βορρά. Οι μετανάστες ήταν και είναι η φτηνή εργατική δύναμη που τροφοδότησε τις φάμπρικες της μαζικής παραγωγής, ήταν και είναι η άγρια υποτιμημένη φιγούρα που κατά κύματα αναενώνει τον ταξικό πάτο των καπιταλιστικών κοινωνιών. Και ο ρατσισμός προς τους ξένους εργάτες αποτέλεσε ιστορικά την εγγύηση ότι αυτοί θα παραμείνουν στον ταξικό πάτο.

Με αυτά στο μυαλό μας μπορούμε να δούμε καθαρά τι πάει να πει μετανάστης στις κοινωνίες μας. Οι μετανάστες είναι, πάνω από όλα, εργάτες και εργάτριες που προορίζονται να κάνουν τις χειρότερες δουλειές με τα λιγότερα λεφτά. Η μεταναστευτική πολιτική είναι ουσιαστικά εργατική πολιτική, μια πολιτική που μετασχηματίζει το πεδίο στο οποίο διαδραματίζεται ο ταξικός ανταγωνισμός. Αυτό το προφανές γεγονός, για όποιον έχει ακόμη τα μυαλά στο κεφάλι του, συσκοτίζεται συστηματικά και οργανωμένα. Οι μετανάστες χωράνε και παραχωράνε στην Ελλάδα, αποτελούσαν και αποτελούν άλλωστε τον παραγωγικό πυλώνα αυτού του κράτους, αρκεί να είναι φτηνοί και πειθαρχημένοι όσο δεν πάει άλλο. Αρκεί η εργατική τάξη συνολικά, ντόπιοι και ξένοι, να είναι διαιρεμένοι.

Το ελληνικό κράτος διαθέτει μία συμπαγή, ενιαία και αδιαπραγμάτευτη μεταναστευτική πολιτική, την παρανομοποίηση της εργασίας των μεταναστών.

Φτηνή, υποτιμημένη, με τα ελάχιστα δυνατά δικαιώματα εργασίας. Μία απλή αλλά διαχρονικά μαγική συνταγή για τ' αφεντικά. Ιδιαίτερα όταν το καθεστώς

αυτό μπορεί να διατηρηθεί επί μεγάλο χρονικό διάστημα. Από την δεκαετία του '70 και μετά, όλες οι ανεπτυγμένες καπιταλιστικές κοινωνίες, έχουν αναπτύξει μία ειδική μεθοδολογία διαχείρισης των μεταναστών, με σκοπό την μέγιστη δυνατή εκμετάλλευση της εργασίας τους, η οποία βασίζεται στην τεχνητή παρανομοποίηση τους. Η μεταναστευτική πολιτική των δυτικών καπιταλιστικών κρατών χαρακτηρίζεται από την αποφυγή νομικής αναγνώρισης των μεταναστών και την εγκαθίδρυση ενός καθεστώτος παρανομίας ή ημιπαρανομίας, συνεχούς κινητικότητας και ανασφάλειας, βίας και απαγορεύσεων, η οποία διέπει το σύνολο των συνθηκών ζωής και εργασίας του μετανάστη. Επιφανειακά αυτή η πολιτική εμφανίζεται ως κρατική αδυναμία και έλλειψη πολιτικής. Στην πραγματικότητα όμως είναι κάτι παραπάνω από συμπαγής και ενιαία, στο βαθμό που η επιβολή της βασίζεται στους στρατιωτικούς και αστυνομικούς μηχανισμούς των κρατών.

Ο μετανάστης για να εισέλθει στον δυτικό καπιταλιστικό «παράδεισο», πρέπει να πουλήσει ότι έχει και δεν έχει και επιπλέον να χρεωθεί με ένα υπέρογκο για αυτόν πόσο, που θα κάνει χρόνια να αποπληρώσει. Πρέπει να περάσει τα σύνορα κάτω από επικίνδυνες συνθήκες, οι οποίες μπορεί να του κοστίσουν ακόμη και την ζωή του. Αφού καταφέρει να κάνει τα παραπάνω, συχνά μετά από αρκετές προσπάθειες, συναντά κάποιον έλληνα ένστολο, ο οποίος αφού τον καταγράψει θα του δώσει ένα χαρτάκι, το οποίο στην καλύτερη των περιπτώσεων, του επιτρέπει μία ολιγόμηνη ημιπαρανόμη διαμονή. Στην χειρότερη των περιπτώσεων μπορεί να απελαθεί άμεσα και να ξαναρχίσει την προσπάθεια από την αρχή. Μπορεί όμως να κρατηθεί σε ένα αστυνομικό τμήμα ή σε ένα άτυπο χώρο κράτησης για κάποιο διάστημα και έπειτα, είτε απελευνεται, είτε αφήνεται στο καθεστώς της ολιγόμηνης ημιπαρανόμης διαμονής.

Στο μεσοδιάστημα ο μετανάστης πρέπει να δουλέψει. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, κατά τις οποίες ο μετανάστης εκπίπτει της οποιασδήποτε εργατικής νομοθεσίας, δουλεύει κάτω από τις χειρότερες συνθήκες και το χαμηλότερο δυνατό μεροκάματο. Η στρατηγική αυτή ονομάζεται διεθνώς «περιστροφόμενη πόρτα» και έχει εφαρμοστεί ήδη εκτεταμένα σε πάμπολλα δυτικά κράτη και βέβαια στις ΗΠΑ.

Εντωμεταξύ η πολιτική αυτή έχει ως αποτέλεσμα την ολοένα μεγαλύτερη σύνδεση μεταξύ του επίσημου κράτους, των μηχανισμών του, καθώς και ενός σεβαστού κομματιού της ελληνικής κοινωνίας, με την μαφία και με μαφιόζικες πρακτικές. Καθώς η εργασία και η ζωή του χωρίς χαρτιά μετανάστη βρίσκεται εκτός του επίσημου νομικού πλαισίου, το κουμάντο περνάει στις κάθε λογής μαφίες που νέμονται όλο και περισσότερα φράγκα, απολαμβάνουν όλο και πε-

Στην μπροσούρα, «Σχεδόν αόρατοι: η παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση», 2η έκδοση Antifa Scripta 2013, παρουσιάσαμε αναλυτικότερα την αντίληψη μας για την ελληνική μεταναστευτική πολιτική. Παρά τις πιθανές ελλείψεις της, επτά χρόνια μετά την πρώτη έκδοσή της, πιστεύουμε ότι δίνει μία πολύ πιο ακριβή εικόνα της πραγματικότητας, από τις εκκωφαντικές ανοησίες που ακούμε συνεχώς από ειδικούς και ανίδεους για το ζήτημα.

ρισσότερες εξουσίες. Έτσι γεννήθηκαν οι Μανωλάδες, έτσι γιγαντώθηκε η καταναγκαστική πορνεία, έτσι οι ναζιστές μπράβοι γίνανε πολιτική δύναμη.

Τελικά όμως η παρανομοποίηση των μεταναστών θα ήταν αδύνατη χωρίς την ανοχή, κάλυψη ή και ενεργή συμμετοχή ενός σεβαστού κομματιού της ελληνικής κοινωνίας. Δεκάδες ή και εκατοντάδες χιλιάδες ελλήνων έχουν συμμετάσχει και συμμετέχουν στην άνευ όρων και ορίων εκμετάλλευση των τεχνητά παράνομων μεταναστών στην Ελλάδα. Γνωρίζουν, συναινούν, εκμεταλλεύονται. Η παρανομοποίηση των μεταναστών είναι μία κοινωνική διαδικασία η οποία έχει μετατρέψει τις μαφιόζικες πρακτικές σε κοινό τόπο μιας βάρβαρης καθημερινότητας.

Η Ελλάδα συμμετέχει στην διάλυση της Μέσης Ανατολής. Κομμάτι αυτής της συμμετοχής είναι η μετατροπή της σε ένα διάχυτο στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών.

Καθώς τα πολεμικά σχέδια των δυτικών κρατών πήραν για τα καλά μπρος από την 11/9ου και μετά, στην Μέση Ανατολή και την Ασία, ήταν ολοένα και περισσότερο φανερό ότι αυτά τα σχέδια θα προκαλούσαν μεταναστευτικά κύματα προς την Ευρώπη. Το ελληνικό κράτος διέθετε ήδη μία υπερδεκαετή εμπειρία πάνω στο ζήτημα, έχοντας την ικανότητα να διαχειρίζεται ανά πάσα στιγμή εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες. Προνομιακά τοποθετημένη στον χάρτη η Ελλάδα, αποτελεί ένα αναγκαίο πέρασμα από τις εμπόλεμες ζώνες προς τον ευρωπαϊκό «παράδεισο».

Το δεύτερο κύμα αράβων και ασιατών μεταναστών από το 2003 και μετά, ήταν η στιγμή, που το ελληνικό κράτος ανέλαβε την διαδικασία παρανομοποίησης των μεταναστών όχι μόνο για την άρτη του, αλλά για την ευρωπαϊκή ένωση συνολικά. Οι συμφωνίες με την ονομασία «Δουβλίνο» αποτέλεσαν την επικύρωση αυτού ακριβώς του γεγονότος και ταυτόχρονα την έναρξη εισροής ευρωπαϊκών κονδυλίων για την διαχείριση των μεταναστών. Έτσι η κρατική διαχείριση των μεταναστών άρχισε να γίνεται με ολοένα και περισσότερο στρατιωτικούς όρους. «Κέντρα κράτησης», «κέντρα πρώτης υποδοχής», «κέντρα φιλοξενίας», ήταν κάποιοι από τους ευφημισμούς που χρησιμοποιήθηκαν έκτοτε, για την δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών σε δεκάδες σημεία της ελληνικής επικράτειας. Γύρω από αυτά στήθηκε ένα δίκτυο συμφερόντων με γενικό ρυθμιστή το υπουργείο δημόσιας τάξης. Οι μπάτσοι και το υπουργείο δημόσιας τάξης λοιπόν, και αυτοί που είχαν προνομιακή σχέση μαζί τους, ήταν οι αποδέκτες της μερίδας του λέοντος των ευρωπαϊκών κονδυλίων.

Καθώς η κρίση από το 2009 και μετά περιορίσε τις δυνατότητες κερδοφορίας στην Ελλάδα, το ζεστό ευρωπαϊκό χρήμα για την διαχείριση των μεταναστών, που ήδη ήταν αρκετές δεκάδες εκατομμύρια ευρώ ανά έτος, άρχισε να γίνεται το μήλον της έριδος μεταξύ τοπικών παραγόντων, εταιρειών και «ανθρωπιστικών» ΜΚΟ.

Το κράτος έχει συνέχεια: οι ρατσιστές και οι «ανθρωπιστές» μπορούν τελικά να συνεργαστούν αρμονικά ενάντια στην εργατική τάξη.

Όταν τον Γενάρη του 2015 ο σύριζα ανέλαβε την προσπάθεια να ρετουσάριε την τσαλακωμένη εθνική ενότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι δεν γνώριζε ποια ήταν τα υλικά θεμέλια της ελληνικής ευημερίας των τελευταίων 25 ετών. Η άγρια εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστών είχε ήδη διαγράψει την δική της ιστορία και ο σύριζα ανέλαβε την διαχείριση αυτού ακριβώς του καθεστώτος. Παρόλο που η αστυνομία και ο στρατός ποτέ δεν βγήκαν εκτός του κάδρου της ελληνικής μεταναστευτικής πολιτικής, αφού λόγω της φύσης αυτής της πολιτικής, αποτελούν την αναντικατάστατη εγγύηση της εύρυθμης λειτουργίας του, ο σύριζα προσπαθεί να μας πείσει εδώ και σχεδόν δύο χρόνια ότι αυτοί είναι και γαμώ τους ανθρωπιστές και τώρα ο εγκλεισμός στα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν θα γίνεται με το γκλοπ του μπάτσου, αλλά με τις φιλικές παραινήσεις των ψυχολόγων, από τις φίλα προσκείμενες ΜΚΟ.

Έτσι το λεξιλόγιο και η επικοινωνιακή πολιτική άλλαξαν επί το ανθρωπιστικότερον: οι λαθρομετανάστες γίνανε παράτυποι μετανάστες, η φιγούρα του βάρβαρου ισλαμιστή εισβολέα των άγιων ελληνικών χωμάτων έγινε η εικόνα του κακόμοιρου πρόσφυγα –δώσε και συ μια κουβέρτα στους κακομοίρηδες! Ταυτόχρονα επικεφαλής του υπουργείου μεταναστευτικής πολιτικής τοποθετήθηκε ο Γ. Μουζάλας, ιστορικό στέλεχος της ΜΚΟ «Γιατροί του Κόσμου».

Το «προσφυγικό», μπορεί να αποτελέσει εργαλείο για τις επιδιώξεις του αριστερού κράτους στην Μέση Ανατολή, στοχεύοντας στην περαιτέρω αποσταθεροποίηση της Τουρκίας. Όταν το Αιγαίο και ο έλεγχος του τίθενται στο προσκήνιο με αφορμή τις «προσφυγικές ροές», το ελληνικό κράτος επιδιώκει την αναβάθμιση της θέσης του στην περιοχή, την αναγνώριση του Αιγαίου ως κλειστή ελληνική λίμνη και το στρίμωγμα του προαιώνιου εχθρού, ο οποίος ταλανίζεται από συνεχείς διαλυτικές τάσεις, λόγω του εντεινόμενου πολέμου στην Συρία.

Από την άνοιξη του 2015 και μετά, η πρώτη φορά αριστερά, λίγους μόλις μήνες μετά την αναρρίχηση της στην εξουσία, κατέστρωσε μία ιδιαίτερη στρα-

Ο υπουργός μεταναστευτικής πολιτικής Γιάννης Μουζάλας κατά την επίσκεψή του σε στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών. Η τοποθέτησή του σε αυτό το πόστο αποτελεί απόδειξη της σημασίας των ΜΚΟ, ως μηχανισμού αλλά και ως στελεχικού δυναμικού, στην υπηρεσία του κράτους. Ο κύριος Μουζάλας είναι στην ουσία κάτι σαν γενικός διοικητής των στρατοπέδων συγκέντρωσης στην Ελλάδα. Ο πισσικράς πάντως δεν φαίνεται να διασκεδάσει με την παρουσία του.

τηγική για να θέσει σε κίνηση όλα τα παραπάνω. Η αρχή έγινε με την κατασκευή του «προσφυγικού δράματος» στην Ειδομένη. Το ελληνικό κράτος ενώ διέθετε και διαθέτει, έναν δοκιμασμένο μηχανισμό διαχείρισης εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών ήδη από τα μακρινά 90s, παρίστανε ότι δεν μπορούσε να κάνει καλά το προσφυγικό κύμα από την Συρία το καλοκαίρι του 2015, κουνώντας το δάχτυλο στους άκαρδους και τσιγκούνηδες ευρωπαίους που δεν αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους. Το μήνυμα ήταν απλό και σαφές: δώστε και άλλα λεφτά για την διαχείριση των μεταναστών. Λεφτά τα οποία θα κατευθύνονταν προς τις αγαπημένες ΜΚΟ του σύριζα.

Οι ευρωπαίοι και κατά βάση οι γερμανοί, μπρος σε αυτή την κατάσταση, άρχισαν να στέλνουν χαμογελαστά «άντε πνιγείτε έλληνες που θα σας δώσουμε πάλι λεφτά», με την Μέρκελ να βγάζει σέλφι με νεαρούς άραβες και να αυτοπαρουσιάζεται ως η κατεξοχήν φίλη-του-πρόσφυγα. Το ίδιο σκηνικό «προσφυγικού δράματος» στήθηκε και στην Λέσβο, ως μοχλός πίεσης και πάλι για την αύξηση των ευρωπαϊκών χρηματοδοτήσεων. Τελικώς αφού πλακώθηκαν όλοι εναντίον όλων σε ευρωπαϊκό επίπεδο, λέγοντας εναλλάξ ο ένας στον άλλο, πόσο αγαπούν τους πρόσφυγες αλλά και πόσο φασίστες ακροδεξιοί είναι, αποφάσισαν να δώσουν μερικές εκατοντάδες μύρια ευρώ, εξτρά, για την «προσφυγική κρίση» στην Ελλάδα.

Η γέννηση των ΜΚΟ ως κομμάτι της κρατικοποίησης της αριστεράς

Τι είναι όμως αυτές οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις; Αν μη τι άλλο είναι παραπλανητικός ο τίτλος τους. Λυσάνε να μας πούνε ότι δεν σχετίζονται με το κράτος και απλά παρεμβαίνουν να διορθώσουν τις ατέλειες του. Δια της απλής εμπειρικής παρατήρησης μπορεί κανείς να καταλάβει ότι ψεύδονται. Παρά τις επίμονες προσπάθειες τους να μας πείσουν ότι είναι οικονομικά και πολιτικά αυτοτελείς και ανεξάρτητες, οι ΜΚΟ, και χρηματοδοτούνται και χαράσσουν, τις κατευθύνσεις της δράσης τους, στην βάση των κρατικών προτεραιοτήτων. Αποτελούν άλλωστε οι ίδιες κομμάτι του πιο πρόσφατου μετασχηματισμού του κράτους: της ενσωμάτωσης της αριστεράς στο κράτος και της αναγνώρισης των υπηρεσιών και της χρησιμότητας της.

Οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις εμφανίστηκαν και μαζικοποιήθηκαν κατά την δεκαετία του '70 στα απόνερα του μαζικού -και σχεδόν πλανητικού- κινήματος αμφισβήτησης εκείνης της περιόδου. Μετά την καταστολή και την ήττα του κινήματος, αρκετοί από αυτούς και αυτές, που με κάποιον τρόπο συμμετείχαν σε όλα αυτά, διεκδίκησαν και σταδιακά κατέκτησαν ένα νέο ρόλο, αυτή την φορά στην μεγάλη αγκαλιά του κράτους. Προερχόμενοι ως επί το πλείστον από την μεσαία τάξη και κατά πλειοψηφία διαθέτοντας έναν σκασμό πτυχία, διεκδίκησαν την μεσολάβηση και την διαχείριση των αντιθέσεων που προκάλεσαν οι άγριες πολιτικές ενάντια στην εργατική τάξη, οι οποίες είχαν αρχίσει να επιβάλλονται σχεδόν παντού στον δυτικό κόσμο. Ταυτόχρονα άρχισαν να έχουν οργανική εμπλοκή στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις των δυτικών κρατών στον τρίτο κόσμο. Σταδιακά οι ΜΚΟ μετασχημάτισαν τους όρους, τις διαδικασίες

και το λεξιλόγιο των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Η «ανθρωπιστική επέμβαση», στην βάση της οποίας, τα σύγχρονα κράτη οργανώνουν πολλές από τις ιμπεριαλιστικές κινήσεις τους, προέρχεται απευθείας από τις ΜΚΟ.

Τα δύο ιστορικά πεδία δράσης των ΜΚΟ, εσωτερικού και εξωτερικού, φαινομενικά μοιάζουν ασύνδετα. Στην πραγματικότητα όμως αποτελούν μία αδιάρρητη ενότητα: την μαζική διαχείριση πληθυσμών στην υπηρεσία του κράτους και των επιδιώξεων του. Την μαζική διαχείριση της εργατικής τάξης, την στιγμή μάλιστα που αυτή δέχεται μία ολοκληρωτική επίθεση, διά πυρός και σιδήρου, με κέντρο τους παρανομοποιημένους μετανάστες.

Οι ΜΚΟ ως οργανικό κομμάτι της στρατιωτικής διαχείρισης των μεταναστών και των στρατοπέδων συγκέντρωσης στην Ελλάδα.

Η εμφάνιση των ντόπιων ΜΚΟ ακολούθησε πάνω-κάτω την ίδια πορεία. Η κρατικοποίηση της ελληνικής αριστεράς, έτοιμη ιδεολογικά από πολύ καιρό πριν, ολοκληρώθηκε με κάθε συμβολική επισημότητα με την συγκυβέρνηση αριστερών-δεξιών το 1989. Αυτό σήμαινε ότι η ελληνική αριστερά μπορούσε, μετά από δεκαετίες προσπάθειών, να συμμετάσχει ολόψυχα στην εκπλήρωση των εθνικών ιδεωδών στο εξωτερικό και την πάταξη της πολυεθνικής εργατικής τάξης στο εσωτερικό. Και στα δύο τα πήγε περίφημα. Αρκετές από τις πρώτες αποστολές ελληνικών ΜΚΟ στο εξωτερικό, ήταν σε σημεία ενδιαφέροντος του ελληνικού επεκτατισμού, με αποκορύφωμα την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας στους χασάπηδες σέρβους το 1999, την περίοδο του πολέμου στο Κόσοβο. Τότε μερικές δεκάδες ελληνικές ΜΚΟ, με αριστερό κυρίως στελεχικό δυναμικό και φράγκα από το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών, υποστήριξαν με πάθος την ελληνοσερβική φιλία. Σε μία από αυτές τις ΜΚΟ, το ελληνικό τμήμα των «Γιατρών χωρίς Σύνορα», η στάση αυτή κόστισε την -προσωρινή- διαγραφή της από την διεθνή οργάνωση. Είχαν προηγηθεί «ανθρωπιστικές παρεμβάσεις» ελληνικών ΜΚΟ σε πολλά άλλα μέρη, όπως για παράδειγμα στο ιρακινό κουρδιστάν το 1991, περιοχή πάγιου ελληνικού ενδιαφέροντος, διότι εντείνει τις διαλυτικές τάσεις της Τουρκίας¹.

Αλλά και στο εσωτερικό μέτωπο, αυτό της διαχείρισης της πολυεθνικής εργατικής τάξης, δεν τα πηγαίνουν άσχημα. Είναι γνωστό ότι οι εγχώριες ΜΚΟ διαθέτουν ανεκτίμητη εμπειρία πάνω στο ζήτημα, βρισκόμενες για πολύ καιρό μέσα στους μηχανισμούς της δια-της-βίας παρανομοποίησης των μεταναστών, ανάμεσα σε μπάτσους και επιχειρήσεις-σκούπα, μαφιόζους διακινητές ανθρώπων και κάθε λογής ρατσιστή κάθαρμα που βγάζει φράγκα από την εργασία ή/και την διαχείριση των μεταναστών. Αποτελούν εδώ και καιρό ένα απαραίτητο κομμάτι αυτού του μηχανισμού. Η δουλειά τους είναι να σκουπίσουν τα αίματα από τα γκλοπ των μπάτσων, να ρετουσάρουν την εικόνα της βίας και εκμετάλλευσης στα σύνορα και τις πόλεις. Αλλά και να καταγράφουν, να ρουφιανεύουν διακριτικά τους πιο ζωηρούς από τους μετανάστες ονομάζοντάς τους «τζιχαντιστές», να γράφουν επιστημονικές εκθέσεις, να διαχωρίζουν τους «μετανάστες» από τους «πρόσφυγες», να παρακολουθούν τους «υγειονομικούς κινδύνους».

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης τοποθετημένα στον χάρτη της Ελλάδας το περασμένο καλοκαίρι. Τα νούμερα και οι χώροι προφανώς έχουν αλλάξει. Το μόνο σίγουρο είναι η ύπαρξη των ΜΚΟ ως απαραίτητο στοιχείο λειτουργίας των στρατοπέδων. Οι ΜΚΟ ως σχέσεις, ως ιδεολογία, ως χρήμα, έχουν διαχυθεί πλέον παντού στην ελληνική επικράτεια.

Η ιστορική διαδρομή των ντόπιων ΜΚΟ ολοκληρώνεται λοιπόν σήμερα με την οργανική τους συμμετοχή στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η βάρβαρη φύση του καθεστώτος της τεχνητά επιβαλλόμενης παρανομίας των μεταναστών, είναι τέτοια, που επιτρέπει την συμμετοχή των ΜΚΟ στην όλη διαδικασία. Οι μετανάστες καθώς φτάνουν μισοπνιγμένοι στα ελληνικά νησιά, αντιμετωπίζονται, καταρχήν και σε κάποιο βαθμό, από τις ΜΚΟ. Οι μπάτσοι μπορούν να είναι, καταρχήν και αυτοί, περισσότερο διακριτικοί. Οι ΜΚΟ διεισδύουν στην «καθημερινή ζωή» των φυλακισμένων μεταναστών, καταγράφουν, διαχωρίζουν, κατανοούν, αμβλύνουν τις αντιθέσεις, προτείνουν λύσεις στο κράτος.

Σύντομα βέβαια, όπως έγινε τόσες και τόσες φορές, οι μετανάστες δεν αντέχουν τις συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, εξεγείρονται, οι ΜΚΟ αποχωρούν, και τότε αναλαμβάνουν υπηρεσία οι μπάτσοι και οι «αγανακτισμένοι πολίτες». Οι μπάτσοι κοπανάνε όσα κεφάλια είναι απαραίτητα, βρίσκουν τους πρωταίτιους και τους στέλνουν -κατόπιν ειδικής «περιποίησης»- σε άλλα στρατόπεδα. Οι ντόπιοι φασίστες, οι δήμαρχοι, οι επιχειρηματίες παίρνουν τα όπλα στα χέρια τους, διαμαρτύρονται γιατί τα λεφτά για τους μετανάστες δεν φτάνουν και ζητάνε επιπλέον κονδύλια. Οι ίδιες οι ΜΚΟ αποτελούν στόχο των εξεγερμένων. Στην Χίο, για παράδειγμα, το ιατρείο των «Γιατρών Χωρίς Σύνορα» εντός του hotspot, κυριολεκτικά ισοπεδώθηκε. Είμαστε βέβαιοι, ότι υπάρχουν μειοψηφίες μεταναστών, που έχουν κατανοήσει τον ρόλο των ΜΚΟ και τους συμπεριφέρονται ανάλογα.

Παρέα με τους μπάτσους λοιπόν, μπορεί να είναι και ο κοινωνικός λειτουργός και ο ψυχολόγος. Μέσα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μπορούν να διδάσκονται και ξένες γλώσσες. Οι ΜΚΟ θα φροντίζουν για τον εμβολιασμό των νηπίων, για να μην μολύνονται τα δικά μας βλαστάρια. Τα ευκατάστατα μέλη των ΜΚΟ, όταν βρίσκονται εκτός υπηρεσίας, μπορούν να τονώσουν και αυτά τις τοπικές οικονομίες.

Το μήνυμα που εκπέμπει η αριστερή μας κυβέρνηση, είναι, ότι μία άλλη διαχείριση της παρανομοποίησης των μεταναστών, είναι εφικτή. Όχι, τώρα δεν θα έχουν την πρωτοκαθεδρία στον λόγο για τους μετανάστες οι ναζί και την πρωτοβουλία των κινήσεων οι μπάτσοι, αλλά η φιλόδοξη και αλληλέγγυα κυβέρνηση μας με την στρατηγική που έχει καταστρώσει. Οι επιμέρους μέθοδοι μπορεί να αλλάζουν καθώς το αριστερό κράτος εκχωρεί συντεταγμένα και οργανωμένα μέρος των λειτουργιών του στις ΜΚΟ, μιας και αυτές φαίνεται να φέρνουν σε πέρας αποτελεσματικότερα την δουλειά. Ο πυρήνας όμως της κρατικής πολιτικής για την μετανάστευση και την εργασία παραμένει απρόσπαστα ο ίδιος: η βίαιη υποτίμηση, ο διαχωρισμός, ο έλεγχος της πολυεθνικής εργατικής τάξης, καθώς αυτή πιέζεται από όλες τις μάντες.

Η αριστερή κρατική στρατηγική για την μετανάστευση και την εργασία, μία ακόμη μεγάλη υπηρεσία της ελληνικής αριστεράς στο έθνος, έχει μέχρι τώρα αξιοσημείωτες επιτυχίες. Η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας μας μένει στο απυρόβλητο. Η ντόπια εργατική τάξη παρουσιάζεται διαχωρισμένη από την μοίρα των παρανομοποιημένων εργατών. Τα όρια μεταξύ ταξικών εχθρών και ταξικών φίλων θολώνουν. Και η ήττα μας ως εργατική τάξη βαθιάνει.

Ξανά και ξανά: είμαστε όλοι μετανάστες!

Είχαμε πει πριν από αρκετά χρόνια:

Η εργατική τάξη δεν «βοηθάει» επιτίθεται ή αμύνεται για τον εαυτό της. Η εργατική τάξη δεν «συμπονάει» πάσχει η ίδια. Η εργατική τάξη δεν είναι λόγια· είναι έμπρακτη συνείδηση.²

Η έμπρακτη συνείδηση των πραγματικά κοινών συμφερόντων μεταξύ ντόπιων και ξένων εργατών, είναι το μοναδικό ανάχωμα απέναντι στην κατρακύλα μας. Ζούμε σε ένα κράτος όπου οι μετανάστες κλείνονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, αλλά και εμείς οι ίδιοι και οι ίδιες, νιώθουμε στο πετσί μας μία ολοένα μεγαλύτερη αίσθηση ασφυξίας, υποτίμησης και ταπείνωσης. Νιώθουμε αυτή την αίσθηση, όταν τ' αφεντικά, μας πετάνε ένα ξεροκόμματο για μισθό, τα ένσημα τα βλέπουμε με κιάλια, μας πιέζουνε αφόρητα καθημερινά και στο τέλος μας λένε αν δεν γουστάρεις περιμένε συρά από άνεργους απέξω. Νιώθουμε αυτή την αίσθηση όταν ο ΟΑΕΔ μας ονομάζει ωφελούμενους και όταν προκηρύσσει θέσεις εργασίας για φύλαξη των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Νιώθουμε αυτή την αίσθηση όταν οι μπάτσοι μας την πέφτουν στις πλατείες και στις γειτονιές. Είναι η αίσθηση ότι περισεύουμε, ότι δεν αξίζουμε και πολλά, ότι είμαστε ανεπιθύμητοι. Αυτή η αίσθηση θα έπρεπε να είναι ένα επαρκές τεκμήριο της κοινής ταξικής μοίρας ντόπιων και ξένων εργατών και εργατριών, την στιγμή μάλιστα που οι καβάρτζες στερεύουν και οι ατομικές στρατηγικές γίνονται όλο και πιο αδιέξοδες. Ένα είναι σίγουρο: το κράτος, αριστερό ή δεξιό, μας λογαριάζει σαν ένα πράγμα, σαν μια ενιαία εργατική τάξη, ντόπιους και ξένους, για αυτό και κάνει τα πάντα για να μας κρατήσει διαιρεμένους.

Έχουμε υποστηρίξει -και πράξει στο μέτρο των δυνατοτήτων μας- ότι το μέτωπο απέναντι στον διάχυτο ρατσισμό της ελληνικής κοινωνίας, πρέπει να μένει διαρκώς ανοιχτό, ανοίγοντας ταυτόχρονα περάσματα προς τα ταξικά αδέρφια χωρίς ελληνική ταυτότητα. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν είναι μόνο τοίχοι και συρματοπλέγματα, αλλά κοινωνικές σχέσεις, χρήμα και μικροεξουσίες, μπάτσοι και ΜΚΟ, διεσπαρμένα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της κοινωνίας μας. Μία καταρχήν δουλειά μας είναι να καταδείξουμε αυτά τα συμφέροντα σε όλη την έκταση τους. Δεν πρέπει να έχουμε αμφιβολίες και αμφιταλαντεύσεις. Η επίθεση που δεχόμαστε είναι καθολική, τόσο από την δεξιά, όσο και από την αριστερή πλευρά του κράτους.

1. Για περισσότερα δεξ «ΜΚΟ, Made in Greece: αριστερός ανθρωπισμός υπό τις φτερούγες του κράτους, περιοδικό Antifa #52 και «Τελικά, όλα είναι μία σύμπτωση! Τρεις δεκαετίες μη-κυβερνητικού ανθρωπισμού στην γειτονιά της πιο ειρηνικής χώρας του κόσμου», Antifa #51.

2. Σχεδόν αόρατοι: η παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση», 2η έκδοση Antifa Scripta 2013, σελ. 119.